1e JAARGANG, No. 4 VERSCHIJNT TWEE MAAL PER MAAND 6 MEI 1932

FASCISTISCH STUDIEBLAD VOOR DE NEDERLANDSCHE JONGEREN

OFFICIEEL ORGAAN VAN DEN „FASCISTISCHE JONGERENBOND"
JEUGDAFDEELING VAN DEN FASCISTENBOND „DE BEZEM".
REDACTIE: B. GODEFOY, C. TEEUWISSE - VASTE MEDEWERKING VAN: J. HOLLANDER, B. H. STOLTE Jr.
ADMINISTRATIE: POSTBUS 50 AMSTERDAM-O. - ABONNEMENT P. KWARTAAL Fl. 0.65 - LOSSE NUMMERS Fl. 0.10

De Jeugd wil geen verdeeldheid.

„De Jeugd wil geen verdeeldheid". Aldus luidt de titel van het eerste artikel in het eerste nummer van „De Bijl", maandblad voor zelfstandig-revolutionnair-socialistische Jongeren.

Men geeft ons de woorden in den mond. Geen verdeeldheid, vooral niet onder de Jongeren... Want juist aan die jongeren, dus aan *óns* is de plicht, neen het recht, weg te bezemen de afvalproducten van de platste aller eeuwen, „de eeuw van hoogmoed en verstand", de negentiende eeuw. Aan ons is het, te strijden tegen liberalisme en internationaal groot-kapitalisme, met hun schijnbare tegenstanders socialisme en communisme, tegen alle schijn-idealismen, internationalisme, pacifisme, en wat dies meer zij.

Men noemt ons reactionair, omdat wij steunen beginselen, die door alle tijden als hoogste en heiligste goederen der menschheid hebben gegolden en die onder de beste onzer steeds levendig zijn gebleven, ondanks de aanvallen van hen, die de „nieuwe gedachten" propageeren en propageerden, die ter meerdere verheffing van de menschelijke waardigheid ons hebben willen zien als eenling, los van hoogere verplichtingen, als hooger-ontwikkelde diersoort, als product van een economisch proces als onpersoonlijk rad eener ontzaggelijke productie-machine. Maar wie zijn in waarheid reactionair; zij, die ideeën propageeren, die tot de debacle van 1914 hebben geleid, of wij? Onze beginselen zijn niet nieuw, alleen de wijze van toepassing, en dan nog betrekkelijk. De liefde tot God en tot het vaderland, de zin voor hiërarchie, zijn reeds zoo oud als de menschheid, zij zijn nog heden waar en geldend.

Daarom zal *óns* de overwinning zijn, dit proces is niet te keeren: la verité est en Marche, en nu in werkelijkheid! Zelfs in ons land is de beweging doorgedrongen, ons land, dat eens heerschende mogendheid was, gezonken tot de geestelijke doofpot van Europa. Nog worden hier slapheid en gebrek aan vaderlandsliefde geëerd als vredelievendheid, bekrompen schraapzucht geldt als verstandige beperking der bewapening. Elk jong idealisme wordt er verontschuldigd en niet ronduit bestreden, want dat eischt actie — met den dooddoener „'t zal met de jaren wel overgaan".

In ons land is veel met de jaren overgegaan. Aan idealismen zijn wij wel heel arm. Wij zijn bezadigd, nietwaar? Maar de hernieuwing is ook hier aanstaande, ook hier begint zich het verzet te vormen, ook hier ontstaan nationalistische groepen. De fascistische gedachte is sterker verbreid dan men meent: velen denken, volkomen

---

Zoodra men de draagwijdte van het Fascisme duidelijk vat, ontdekt men er een ernstig pogen in op den Nationalen Staat van heden de grondbeginselen toe te passen van de tot het tijdperk der Renaissance gevolgde politiek.

Aan deze beginselen liggen twee essentieele waarheden ten grondslag, die men nooit uit het oog mag verliezen.

Ten eerste: de mensch is van nature een gemeenschapsdier. 't Is dus het gemeenschapsgevoel, het begrip van de gebiedende noodzaak van een belichaming waarnaar zich het individu moet voegen.

Deze belichaming is onmogelijk zonder 't bestaan van een gezag, zonder het opleggen van discipline, beide onafscheidbaar van de idee zelf van elke gemeenschap.

Ten tweede: De menschelijke daden zijn onderworpen aan de wetten van het verstand en bij laatste analyse aan den wil Gods. Het goed en het kwaad worden dus niet afgemeten naar de vaak blinde en verderfelijke neigingen van het individu. Het goed en 't kwaad hebben dientengevolge draagwijdte die verheven is boven het individu.

Prof. de Vries de Heekelingen
„Introduction à l'étude du Fascisme"
Annuaire, 1928.

fascistisch, al zijn zij door onjuiste voorlichting hiervan onbewust.

Wij zijn nog gering in aantal, maar wij zijn reeds een factor. Waarom moeten de leiders der socialistische jeugdbeweging hierin een sterke teruggang constateeren, waarom zendt de V. A. R. A. een lezing uit: „de bedreiging van het Fascisme op de Middelbare School", waarom worden wij voorgesteld als de steunpilaren van het kapitalisme? „De Bijl" geeft hierop waarschijnlijk zonder het te willen, een voor ons zeer complimenteus antwoord: „Aan den anderen kant echter moeten we alles in het werk stellen om er voor te zorgen dat de jonge arbeiders die daden willen zien *niet in handen der fascisten vallen.*"

Zegt dit niet genoeg? Voor ons kunnen dergelijke feiten en gezegden slechts een aansporing zijn om krachtig door te werken. Niet alleen zij die daden willen zien, in de eerste plaats zij die daden willen *stellen* zijn ons welkom. Wij moeten het zwarte eenheidsfront vormen. Wel wordt ons vaak voor de voeten geworpen, dat ook bij ons verschillenden zich afscheiden van de oorspronkelijke beweging, dat ook hij ons verdeeldheid heerscht, maar is dit niet een groei-verschijnsel? En is dat een argument tegen ons? Het demonstreert des te meer de noodzakelijkheid ,de splijtzwam grondig uit te roeien. Ons doel is niet het belang van partij of groep, maar een Fascistisch, dus een groot Nederland.

Zullen wij slagen?

De Nederlandsche jongeren — in den meest uitgebreiden zin — zullen hierop moeten antwoorden. Maar alle teekenen wijzen erop: ons volk begint te ontwaken; het antwoord zal bevestigend zijn! C. TEEUWISSE.

Pacifisme en Internationalisme.

door J. HOLLANDER.

I.

Als eerlijk tegenstander en goed fascist, wiens eerste plicht het is ook waardeering te hebben voor *eerlijke* politieke tegenstanders, reken ik het mij tot een eer, bij den aanvang van een kleine artikelenreeks over bovengenoemd onderwerp, een woord van bescheiden hulde te brengen aan den onlangs overleden Fransche staatsman en pacifist: Aristide Briand. Voor ons Nederlandsche fascisten, vertoont het levensbeeld van Briand, enkele bijzondere trekken, die met strakke nauwkeurigheid wijzen op de juistheid van onze beginselen inzake de toenadering der Volken.
hand wat te boven was gekomen, op alle mogelijke manieren den oorlog wilde uitbannen. Een

Al voelde Briand zich, als jong advocaat, sterk aangetrokken tot de Socialistische leerstellingen, zijn gevoel voor realiteit deed hem al spoedig het demagogische en onbereikbare van de socialistische heil-leer inzien. Even spoedig erkende hij de waarheid van Ibsens woorden dat: de sterkste man is hij, die alléén staat. In zijn ministerieele loopbaan was dan ook van een sterk partijverband geen sprake.

Aristide Briand, de drager van de Pan-Europa gedachte, een ideaal dat ongetwijfeld ontsproot aan zijn ernstigen en eerlijken wil tot den Vrede, schakelde echter bij de verwerkelijking van zijn levensdoel, zijn nationaal geweten niet uit; Briand bleef voor alles Franschman.

Dit is het juist wat vele pacifisten willen wegcijferen en er niet voor terugdeinzen Nationale traditie en fierheid te offeren op het altaar van het pacifisme.

Groote teleurstellingen zijn Briand niet bespaard gebleven. De toenaderingspogingen tusschen Duitschland en Frankrijk leden schipbreuk door den ontijdigen dood van zijn Duitschen vriend Gustav Stresemann.

Bij den laatsten strijd om den Presidentszetel van Frankrijk bleek hij niet meer over voldoende kracht te beschikken om tegen z'n duistere bondgenooten uit het tegenovergestelde kamp op te tornen en trok hij zich na de eerste stemming terug omdat hij in een fiere terugtocht meer eer stelde dan in een smadelijke nederlaag.

Al stond hij in Genève van Frankrijks heilige wil tot den vrede te getuigen.... hij kon niet voorkomen, dat in zijn vaderland de bewapening, tot in het krankzinnige toe, werd opgevoerd.

Zijn bitterste teleurstelling moet echter wel zijn geweest toen zijn krasse uitlating: „zoolang ik leef, zal er geen oorlog uitbreken", tot een parodie werd gemaakt en hij in zijn levensavond voor het forum der wereld werd geroepen om het conflict in het Verre Oosten bij te leggen.

Helaas, terwijl Japansche vliegtuigen hun vernietigende bommen boven Shanghai lieten vallen is het stoffelijk overschot van Aristide Briand, met geweldig veel militair eervertoon, aan de schoot der aarde toevertrouwd....

Toch zal Briand bij ons in hooge eere blijven. Uit zijn leven kunnen wij de les putten dat slechts zij, die hun nationale eigenaard en fierheid niet willen opgeven, zullen zijn de stichters van het Europa der nieuwe orde!!

PACIFISME.

Het is niet te verwonderen dat de menschheid, nadat zij de verschrikkelijke slagen, haar toegebracht in den grooten wereldoorlog, langzamergolf van pacifisme sloeg over de geheele wereld, sterker dan ooit te voren.

De eerste zege op den oorlog (in onze dagen blijkt het steeds duidelijker dat het slechts een schijn-zege was) werd behaald, door instelling van den Volkerenbond, welke geboren is te Versailles bij de beëindiging van den wereldbrand welke Europa van 1914-1918 geteisterd heeft.

Fataler plaats en tijd waar men de wieg van het Volkerengebouw heeft neergezet, kan men zich moeilijk denken. Daar was het totaal ontredderde Duitschland hetwelk geen andere weg meer open zag, dan in stille berusting, zij het dan ook met innerlijke verontwaardiging, het boetekleed van „Kriegsschuldige" aan te tijgen, en de zware verplichtingen op zich te nemen welke de overwinnende mogendheden in het verdrag van Versailles hadden vastgelegd.

Laten wij niet ontkennen dat de eenigszins geforceerde groei der Nationaal-Socialisten in Duitschland in niet geringe mate aan dit verdrag te wijten is.

De enorme oorlogsschulden drukken het Duitsche economisch en maatschappelijk leven der mate, dat het haast geen adem meer kan halen.

Adolf Hitler beschouwt het verdrag van Versailles als een waardeloos stuk papier; een schuldbekentenis welke slechts rijke, zegevierende Mogendheden aan een totaal ontredderde Staat kan voorleggen. Is het dan wonder, dat het programpunt van zijn partij: Schrapping der oorlogsschulden", haar uitwerking op de massa niet mist???

Voorts stuit het, het zoo sterk militair voelende Duitsche Volk tegen de borst, dat het verdrag van Versailles Duitschland slechts een leger toestaat van maximum 100.000 man, terwijl de landen rondom Duitschland, en speciaal zijn vroegere vijanden, de bewapening steeds opvoeren.

Zoo is Duitschland, per slot van zake, de eenige Staat van Europa, welke practisch tot ontwapening is overgegaan, zij het dan ook gedwongen.

En nu huilen de vredesmaniakken alles bij elkaar, dat de strijdkreet van Hitler, „Deutschland Erwache" niet onbeantwoord is gebleven...

Niet te verwonderen!! Gelukkig echter is dit het niet alleen wat millioenen Duitsche mannen en vrouwen achter Hitler's vanen doet voorwaarts trekken.

Het is tevens een verbreken van kluisters waarin zij sedert jaren, door handige beroepspolitiekers en demagogen, geslagen zijn. Kluisters waarin ook het Nederlandsche Volk genadeloos geslagen is, en die ook hier in ons land verbroken zullen worden.

De frissche geest, dewelke ons vanuit het oude Romeinenrijk tegenvaart is ook door Hitler begrepen en doorvoeld.

Een geest die leven doet en moed geeft voor de toekomst. Want dat is het juist wat men bij alle haat tegen Hitlers beweging in het buitenland en vooral ook in de Nederlandsche pers, te dikwijls vergeet, dat Hitler millioenen Duitsche mannen en vrouwen, meest voortgekomen uit de lagere klassen der bevolking, weer een *positief* levensdoel heeft gegeven.

Gaarne geef ik toe, dat er voor practische en maatschappelijke toepassing nog wel iets gewijzigd moet worden; het doet er niet toe, het doel, al is het nog niet vast omlijnd, is er. De corporatieve Staatsgedachte, waar het fascisme mee staat of valt, is de grootste drijfveer van Hitler's beweging.

En zoo de vroegere vijanden van Duitschland, dit zwaar beproefde Volk niet tot het uiterste drijven, behoeft men niet bang te zijn dat een overwinning van Hitler een gevaar zou opleveren voor den vrede in Europa; want een overwinning der Nazi's beteekent niet in de eerste plaats de overwinning van een partij, maar de overwinning van een nieuwe gedachte, een nieuwe moderne geest. Het beeld wat Duitschland thans vertoont bewijst onomstootelijk dat deze nieuwe gedachte niet te bedwingen is, al vormt men tien „IJzeren fronten". Al heeft men met kunst en vliegwerk kans gezien, den overwinnaar van Tannenberg, Veldmaarschalk von Hindenburg, voor de zege kar van de Sociaal-Democraten te spannen, het heeft niet kunnen voorkomen dat 13½ millioen kiezers, bij de tweede ronde om den presidentszetel, zich achter Hitler schaarden.

* * *

Men vergeve mij, dat ik even langer heb stilgestaan bij Hitler's beweging, welke zoo vele vrienden van den vrede zoo beangst maakt, dan voor den aard van mijn onderwerp direct noodzakelijk is. Laten we echter niet vergeten, dat Duitschland voor ons als sympathieke nabuurstaat van groote beteekenis is, temeer daar het den eersten aanval op de Westersche cultuur en beschaving van de zijde van Sovjet-Rusland heeft af te slaan.

In het volgend artikel willen we nu zien, of zij, die zeggen dat het momenteel Vrede is niet staan te liegen.... want al zwijgen de kanonnen, we zitten midden in den oorlog!!

(Wordt vervolgd).

De Fascistische Staatsopvatting.

I.

Wie verwacht in dit artikeltje de Fascistische Staatsopvatting zuiver gedefinieerd en bepaald te zien, komt bedrogen uit. Waarom? Omdat deze Staatsopvatting de Staat ziet als een levend organisme. En het wezen van een organisme kan men niet definieeren. Men kan slechts de verschillende wijzen, waarop het zich uit, beschrijven. Een dergelijke (zeer elementaire) beschrijving zal ik trachten hier te geven.

Ik zal behandelen, wat mij toescheen het meest belangrijke te zijn. Wie een andere opvatting daaromtrent heeft, make die kenbaar. Want juist deze veelheid van aanschouwing leert ons de Fascistische Staatsopvatting, die de onze is, beter kennen en begrijpen.

Na deze inleiding zij hier eerst aangehaald (als rakende m.i. *de kern* van onze Staatsopvatting) Verklaring I van het Italiaansche Charter van den Arbeid (voor Nederland toepasselijk gemaakt).

„De Nederlandsche Natie heeft een afzonderlijk hooger leven, met hooger doeleinden en middelen van handelen, dan de haar samenstellende individuen of groepen van individuen.

Zij vormt een eenheid, die in de Fascistische Groot Nederlandsche Staat volledig is verwerkelijkt". De eerste zin zegt ons, dat het Staatsbelang gaat boven het belang van het individu. De tweede zin verklaart, dat de volkomen Fascistische Nederlandsche Staat eerst dan is geschapen, wanneer de Nederlandsche Natie in haar geheel door de landsgrenzen is omsloten.

De Fascistische Staat is de verwezenlijking van een levens- en Staatsopvatting, die men kan karakteriseeren met het woord:organisch. Zoo zijn ook de demo-liberale en de socialistische Staat gegrondvest op resp. de individualistische en historisch-materialistische levensopvatting.

De Fascistische Staat berust op een geheel nieuwe levensopvatting. De organische,. Fascistische levensopvatting staat niet naast, doch tegenover de beide andere, om de volgende redenen:

Het Fascisme staat tegenover het individualisme, omdat het laatste het individu, de enkele persoonlijkheid, en de ontwikkeling daarvan „an sich" als alpha en omega, als middel en doel van de schepping beschouwt. Het individualisme ziet elke gemeenschap, die wij Staat noemen, als een zuiver formeele-, als een belangengemeenschap, een *kunstmatige schepping* dus, die tot eenig doel heeft de belangen van de haar samenstellende individuen zoo goed mogelijk te verdedigen.

Het Fascisme staat eveneens tegenover de wereldbeschouwing, die men „historisch materialisme" noemt. Deze kent weliswaar der gemeenschap meerdere rechten toe, dan dat het geval was bij het zuivere individualisme, maar zij weet der gemeenschap geen hooger doel, geen verhevener roeping, te geven, dan te zijn: een machine, een ideaal loopende machine, opgebouwd met behulp van de kennis van door de grondlegger van het „historisch materialisme" ontdekte economische „Wetten". Deze „Wetten" nu zijn gebleken *niet* met de werkelijkheid overeen te stemmen, en daarmee is de socialistische Staatstheorie, die op deze wereldbeschouwing is gebaseerd, veroordeeld. En al ware de Socialistische Staat of samenleving mogelijk, dan nog was zij absoluut verwerpelijk, omdat een dergelijke zuiver mechanische Staatsopvatting de dood beteekent van alle Godsdienst, van alle niet zuiver materieele zaken in het algemeen.

Neen. Onze Ideaalstaat is noch een nuchtere formeele belangengemeenschap, noch een alle persoonlijkheid vermorzelende machine, maar een organisme, een lichaam, dat in zijn bruisend leven zijn Staatsburgers voortdurend aanspoort tot steeds hooger adspiraties, tot steeds beter prestaties! Een organisme opgebouwd uit individuen zooals het individu is opgebouwd uit cellen. Individuen, die eerst hun volle beteekenis, hun groote waarde, krijgen als actief deel van de samenleving. *De Staat heeft een roeping!* Niet alleen een materieele, maar ook, neen vooral en in de eerste plaats een moreele en geestlijke roeping!

En daarom alleen al: De demo-liberale Staat moet verdwijnen, de Socialistische mag geen werkelijkheid worden. *Thans is de tijd gekomen voor de Fascistische Staat.*

Makkers, helpt mee de Fascistische idee te verbreiden, steunt onze propaganda! *Het Nederlandsche volk moet wakker geschud worden!* Als het volk beseft, wat wij willen, is de overwinning ons. En daarom juist, kameraden, is voor ons pioniers, zoo'n groote, zoo'n heerlijke, maar ook zoo'n zware, taak weggelegd! Houdt steeds ons ideaal in het oog; bedenkt, dat ook voor ons geldt: „Iedere Fascist moet zijn werkzaamheid, ook zijn beroepsbezigheden in overeenstemming brengen met den geest en de discipline van het Fascisme". Dat beteekent dus, dat een goed Fascist een voorbeeld moet zijn over zijn medeburgers in plichtsbetrachting, gehoorzaamheid en enthousiasme voor onze Staatsopvatting!

In de buitenlandsche politiek is de Fascistische Staat steeds bedacht op zelfbehoud en staat ze afwijzend tegenover de idealistisch pacifistische wereldbeschouwing, die de Staten ziet als broeders in een groote gemeenschap. Zij ziet veeleer de verhoudingen tusschen de verschillende Staten beheerscht door de wet van de strijd om het bestaan en dus door het recht van den

sterkste. Zoodoende staat ze m.i. op volkomen reëelen en gezonden grondslag. Geweld, ook oorlogsgeweld wordt door de Fascistische Staat niet geschuwd. Wel wordt het slechts in de uiterste noodzaak aangewend en nooit wordt dit middel tot doel verheven. Daar voor het onderhoud van een goed oorlogsinstrument veel geld noodig is, zal de Fascistische Staat elk voor haar instandhouding niet gevaarlijk streven om te komen tot beperking of vermindering van bewapening toejuichen en steunen. Tevens zal ze door het sluiten van handels- en andere Verdragen trachten de verstandhouding met andere Staten zoo goed mogelijk te doen zijn.

De Fascistische Staatsopvatting, die den Staat ziet als een organisme, kan zich niet meer vereenigen met de tot nu toe gebruikte Bestuursregelingen. Zij kant zich vooral tegen de methode volgens welke het Bestuursapparaat wordt samengesteld en tegen de verdeeling van de macht over de verschillende organen van dit apparaat.

Ter belichting van het eerste mogen de volgende opmerkingen dienen:

De grondslag, waarop de verkiezing van het Bestuursapparaat tot dusver berustte (het z.g. atomistische kiesrecht) biedt geen voldoende waarborg voor een werkelijk het Staatsbelang dienend en technisch voldoende bekwaam parlement. Daar tot nog toe de Regeering steeds zoodanig werd gekozen, dat haar meeningen overeenkomen, met de door de meerderheid van het parlement gehuldigde, zal deze dezelfde feilen (vooral ten opzichte van het eerste) vertoonen als het parlement.

Het is hier niet de plaats daarover in den breede uit te wijden. Genoeg zij, te constateeren, dat:

1e. Het atomistisch kiesrecht, wegens de zuiver quantitatieve maatstaf die het aanlegt, van het parlement niet maakt een zuivere afspiegeling van de verhoudingen in de Staat.

2e. Het algemeen evenredig kiesrecht (een vorm van het atomistisch kiesrecht) de massa van het volk voor een keus stelt (n.l. welke van de aangewezen politieke richtingen zal het Landsbelang het beste dienen?), die zij niet bij machte is te bepalen.

3e. Er voor en tijdens de verkiezingen bij evengenoemd stelsel door de diverse politieke partijen (waaronder men vaak de goed bezoldigde *partijleiders* heeft te verstaan) een reclamecampagne op touw wordt gezet, die ook de laagste middelen (b.v. laster) niet schuwt, om haar doel: het lokken van den kiezer in eigen kamp, te bereiken.

4e. Persoonlijk een groepsbelangen in alle opzichten en in alle politieke partijen vaak gaan boven het Algemeen — boven het Staatsbelang.

5e. De Regeering, afhankelijk als ze is van de meerderheid in het parlement, niet let op de eischen van het Staatsbelang, maar in alles die meerderheid terwille is, ook wanneer dat in strijd is met het Staatsbelang.

Deze 5 punten zijn m.i. voldoende om ons de overtuiging te schenken, dat het hoog tijd is dat ook deze allang vermolmde en vergane instelling weggebezemd wordt!

(Wordt vervolgd).

Tolunie's.

Een van de afweermaatregelen, waardoor kleine vrijhandelstaten zich tegen de hooge tariefmuren der groote protectionistische mogendheden kunnen verzetten en in deze tijden van ware economische oorlog, ook moeten verzetten is de tolunie.

Natuurlijk zien de genoemde groote mogendheden dit als een gevaar in en doen ze alle mogelijke moeite om 't tot stand komen van dergelijke tolunie's in de war te schoppen. Ze toonen daarbij tevens, hoe ze 't in werkelijkheid met de Pan-Europa-gedachte, waartoe de tolunie toch een eerste stap is, meenen.

De eerste tolunie-poging was 't bekende economische Anschlusz-plan Duitschland-Oostenrijk. Schober, de man-met-de-eeuwige-glimlach en de water-en-melk-liberaal Curtius schrokken van de groote mond van Frankrijk en gaven het plan op. Duitschland toonde duidelijk niet van dit liberalisme te willen weten, en stuurde Curtius naar huis, terwijl 't aantal Nat. Socialisten weer grooter werd.

Een tweede zeer schuchtere tolunie-poging was 't verdrag van Oslo, waarin België, Nederland en de sympathieke Scandinavische landen trachtten zonder „de Grooten" kwaad te maken tot economische toenadering te komen. 't Verdrag was hierdoor zoo vaag en zoo onbeduidend, dat er alles uit gelezen kon worden.

Toevallig waren juist de eerste contingenteeringmaatregelen van Nederland en Denemarken tegen Oslo-staten gericht, zoodat het eenige goede van het Osloverdrag, de geest van onderling vertrouwen, weg was en 't verdrag geheel waardeloos genoemd kan worden.

Thans ijveren sommige menschen voor een tolunie met België. Hierachter zit natuurlijk die geweldige laffe angst, die talrijke Hollanders voor de groote schreeuwmuil van België hebben en die maar al te duidelijk bleek bij de behandeling van het Belgisch Verdrag.

't Tot stand komen van een echte (geen à la Oslo) tolunie met België zal door de heer en meester van de laatste: Frankrijk, nooit geduld

worden. Ook geloof ik dat de tolunie-vooruitzichten voor een belangrijk deel bestemd zijn, om ons 't Belgisch verdrag aannemelijk te maken. Het parool is hier: Nederlanders waakt!

Een andere tolunie is echter voor ons van primair belang. Even als Engeland streeft naar een tolunie met de dominions evenzoo moeten wij zien met Nederlandsch-Indië (of de „werkende massa's der vereenigde arbeiders en boeren van Sovjet-Indonesië" zooals Wijnkoop, dat poëtisch noemt) ook economisch verbonden worden. Voor onze textiel-industrie b.v. die onmogelijk tegen de lage Japansche loonen op kan concurreeren, is een dergelijke tolunie welhaast een levensbelang. Natuurlijk geweldig geschreeuw bij alles wat in Indië importeert, maar wie kan ons 't recht ontzeggen in ons eigen Rijk onze inwendige tolmuren af te breken. Voor geweldige repressaillemaatregelen hoeven we in dezen tijd waar de meeste landen door economische ziekte zich dergelijke krachttoeren moeilijk veroorloven kunnen en de tariefmuren bijna niet hooger kunnen, niet erg bezorgd te maken. 't Verwondert me daarom ook zoo dat zelfs 't fascistoïde blad de „Rijkseenheid", voornamelijk uit 't angstmotief niet van een tolunie wil weten. Kom Nederlandsche leeuw, moeten uw eens zoo fiere klauwen nu heelemaal tot gepolitoerde dameshandjes degeneeren?

Dat nooit! Holland ontwaakt!

P. KOOPERBERG.

„Wij Vergaan", door Arnold Meyer.

> Wij weten er weinig van hoe de plannen Gods in het verleden vervuld zijn, maar we weten veel minder nog, wat God in de toekomst met deze wereld wil. Nu voor ons de toestand hopeloos schijnt te zijn is het mogelijk, dat de redding het meest nabij is, mits we aan deze redding willen medewerken.*)

Het is een onmogelijkheid in het kort bestek van een boekbespreking een veelomvattend werk als „Wij Vergaan" uitvoerig te bespreken. Ik zal mij dan ook beperken tot eenige opmerkingen, meer naar aanleiding van het boek, dan over het boek. Op de eerste plaats: Zelden las ik een boek waar de schrijver zich zoo duidelijk uitspreekt over zijn eigen houding. Arnold Meijer lijdt niet aan die vervelende ziekte die „objectiviteit tot het uiterste" heet, maar gewoonlijk het masker is voor een angst om zich positief uit te spreken, en veelal beteekent: „Houd je op de vlakte, houd je gedekt en spreek vooral niet je eigen meening uit." Arnold Meijer gaat uit van het gezonde standpunt dat men eerst partij moet kiezen, om onpartijdig te kunnen oordeelen. Hij is katholiek en op politiek gebied gebied minstens fascistisch georiënteerd, om niet kortweg te zeggen: fascist. En vanuit dit standpunt beziet hij alles. Mijns inziens is dit de eenig mogelijke houding die men kan aannemen. Men moet toch een norm hebben waarnaar men beoordeelt, men moet toch een bepaalde maatstaf kunnen aanleggen. Het spreekt vanzelf dat men ook zijn standpunt moet uiteenzetten en verdedigen en hier zonder willekeur moet te werk gaan. En hier blijft Arnold Meijer geenszins in gebreke. Toch is dit boek niet geschreven in den toon van: „Ik weet 't alleen", of „Nu zal ik je eens vertellen, hoe het geval in elkaar zit", wat sommige boeken onuitstaanbaar en schier onleesbaar gemaakt. Integendeel, vlot en frisch, in prettigen leesbaren, zij het wat slordigen stijl, vooral in het derde deel — dat duidelijk de haast toont waarin het geschreven is — zet hij zijn denkbeelden uiteen; in het eerste deel gaat hij de oorzaken na van Europa's verval en bederf, in het tweede worden de Aziatische toestanden uitvoerig besproken, terwijl hij in 't derde deel de weg tracht aan te wijzen waarlangs men tot een synthese kan komen van deze onderling zoo zeer verschillende werelddeelen. Al zal menigeen het niet in alle opzichten met hem eens zijn — ook ik ben dit niet — toch zal ieder moeten toegeven dat het werk geschreven is met groote kennis van zaken en dat de schrijver een ontzagwekkenkende belezenheid toont. Mijn voornaamste opwerping tegen 't boek is deze: Arnold Meijer zegt dat een land, dat in bezit is van goederen die ook de overige landen noodig hebben, deze goederen ter beschikking moet stellen en zich niet van de wereld mag afsluiten. Dit is in 't algemeen waar, maar dan ook alleen in 't algemeen. Zou een land door het verkeer met andere landen ernstig schade lijden aan zijn geestelijke of tijdelijke goederen, dan acht ik dit land volkomen gerechtigd om zijn grenzen te sluiten. Zoo een land door zich van de rest der wereld af te scheiden een door en door rot ,economisch stelsel als dat, wat nu alles beheerscht en dreigt te verstikken, vernietigen kan en vervangen door een beter, dan heeft dat land het recht daartoe. Een land heeft op de eerste plaats te zorgen voor eigen welvaart en geluk.

Deze opmerking is vrijwel de eenige die ik te maken heb. Doch verder verdient het boek ieders bewondering en waardeering. Men leze het. Het is alleszins de moeite waard, het is geschreven door iemand die hart heeft voor de zaak, waarvoor hij strijdt, die u weet mee te sleepen en te begeesteren. Hij belooft ons, mits geen andere arbeid hem roept, een tweede boek, waarin hij meer in bijzonderheden zal treden. Met gespannen verwachting zien wij dat boek tegemoet.

B. H. STOLTE Jr.

Arnold Meijer: *Wij Vergaan.* Uitgeverij „Het Sinjaal", Oisterwijk.

*) Wij vergaan, blz. 215.

Landdag.

Zoo is dan onze eerste landdag weer achter de rug. Voor de eerste maal kwam ons aller enthousiasme tot uiting. Meerdere vergaderingen heb ik reeds medegemaakt doch 'n zoo groote massa van Fascisten en Fascistisch voelenden heb ik nog nooit bijeen gezien. Vele zwarthemden hebben het elkaar moet toefluisteren als de vergadering als een man opstond om de sprekers toe te juichen: „Er mankeert niet zoo heel veel meer aan of Utrecht is zwart." Ja, waarachtig, ze worden wakker, die sloome Nederlanders. Zij hebben getoond nog enthousiasme te kennen! Kerels, we wachten op jullie, sluit je aan!

Zoo goed als alle afdeelingen van de F.J.B. (en ook van „De Bezem") hadden vertegenwoordigers gestuurd of waren in grooten getale aanwezig. Met autobussen en vrachtauto's waren ze opgerukt om te laten zien wat het hun waard was, en met de bedoeling ook mede te demonstreeren. De Fakkeloptocht werd echter op het laatste oogenblik nog verboden. Toen dan ook de vergadering was afgeloopen kon er van een demonstratie niets komen. Een voor een zwaaiden de troepen af. Arnhem, Delft, Den Haag, Rotterdam.... Amsterdam demonstreerde toch. Niet bepaald om verzet te plegen doch omdat het niet anders kon. Zoo trokken dan de Amsterdammers die al te laat ter vergadering waren gekomen wegens bandenpech, dwars door Utrecht naar Zuilen, waar de wagen die hen zou vervoeren stond. Om elf uur werd ingestegen, om 3 uur, half vier zoo ongeveer was men thuis.??? Maximum-snelheid 20 K.M. per uur (defecte benzine-leiding), minimum 5 K.M. per uur. Gemiddelde 10 K.M. per uur. Vanaf Abcoude heeft meer dan de helft van onze kameraden naar Amsterdam moeten loopen. *Zij hielden de eerste Demonstratie-optocht op 1 Mei.* De Ford met een lekke band en twee defecte bougies bevatte nog 'n paar slaperigen en enkele duwers.*) Koeien (ditmaal echte, geen S. D. A. P.-ers) zagen vol bewondering de zwarte roffelende troep voorbij trekken en gaven een afkeurend geloei.

Om 4 uur lag ik er onder.....

Hopende dat de diverse vaders en moeders, die ongetwijfeld in ongerustheid hebben gezeten over „zoonlief", met deze opgaaf van reden genoegen zullen nemen, teeken ik

'n Slaperige wandelaar.

---

*) *Een korte verklaring:* De auto kon de „hellingen niet nemen. Af en toe moest de „duwploeg" aantreden om 'n brugje, 'n dijkje enz. enz. te nemen.

Afdeelingsnieuws.

DELFT. — Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:
Voorzitter (tevens vendelcommandant):
B. Damsté, Brabantsche Turfmarkt 10.
Secretaris: A. Jager, Rotterdamsche weg 9.
Penningmeester: Chr. Huizer, Lipkensstr. 23.
Commissaris: C. C. Kammeijer, v. Galenlaan 2a.

Van het Algemeen Secretariaat.

Tot afgevaardigde van de Bezem, voorzitter van de C. R. van de F. J. B. is benoemd kam. J. C. Schalker uit Den Haag.

Afdeelingssecretarissen! zendt nog voor den 15den Mei een volledige ledenlijst of aanvulling daarvan op aan den algemeen-secretaris, p.a. Fasc. Jong. Bond postbus 50, Amsterdam-Oost.

Bestellingen van brochures, insignes, en ander propaganda materiaal eveneens richten aan den algemeen-secretaris.

Alle mogelijke inlichtingen over onze organisatie, over onzen strijd enz. enz. kunnen de jongeren verkrijgen bij het algemeen secretariaat. De ouderen moeten wij verwijzen naar: Louise de Colignystraat 2, Den Haag.

Van Redactie en Administratie.

Nummer 4 van ons blad is nu verschenen. Van een belangrijke abonnee-aanwinst werd tot op heden nog niet teveel gemerkt. Waar blijven nu de F. J. B.-'ers die zoo hard aan het blad wilden medewerken?

Het is toch niet noodig dat wij op onze invulformulieren moeten plaatsen:

> „Aanbrenger van nevenstaanden nieuwen abonnée wenscht te ontvangen: één gulden*) — twee premieboeken*)
>
> *) *Doorhalen wat niet verlangd wordt.*

We raden dan aan het maar eens op het Hekelveld te probeeren. Jongens! Ons blad moet in groote oplaag verspreid worden. Dus werft lezers voor ons blad. Afgesproken dat de oplaag binnen 2 maanden 2500 is? Binnen een halfjaar 5000? Het kan, dus het moet. Zouden er geen 5000 Fascistisch denkende jonge kerels in Nederland zijn? Ons blad moet verspreid worden onder de geheele Nederlandsche jeugd. Ga er dus nog vandaag op uit!

Alwie over onze beweging en over onzen bond in kranten en tijdschriften iets vindt, zende het op aan de redactie. Ook tijdschriften van nationale of anti-nationale strekking zijn welkom.

INTEEKENFORMULIER

Ondergeteekende ....
(Naam en Voorletters in drukletters)

Straat en Huisnummer ....

Woonplaats ....

wenscht zich te abonneeren op het „Fascistisch Studieblad voor de Nederlandsche Jongeren" à 65 ct. per kwartaal franco thuis voor den tijd van .... *)
tot wederopzegging. *)

Handteekening:

Datum ....

*) *Doorhalen wat niet verlangd wordt.*

Typ. Calff & Meischke, Amsterdam.